

Vello Kõllu

Revue muusikalist ja kurb lugu operetiga

«Minu sõber Bunbury» muusikalina kaotas palju võrreldes dramaturgilise alusmaterjali — O. Wilde'i komöödiaga «Kui tähtis on olla tõsine». Aga võib-olla polegi vajadust meenutada Wilde'i komöödiat, vaid võtta «Bunburyt» nii, nagu ta on — muusikalina ja küllalt segaselt-põneva lavalise loona. Kui nii, siis pole tükile midagi ette heita — ta on parajalt karakterikirev, arengult dünaamiline ja igatahes oma süžeelises liinis lõpuni vaataja tähelepanu köitev. Kui käsitleda teda puhtmuusikalise komöödiana, kus pole erilisi probleeme ja mis on siiski kergelt pipardatud (pealekauba!) mõningate ühiskondlik-satiiriliste torgetega, siis on tal sellisena laval täielik eluõigus. «Bunbury» puhul valmistasime end kirevaks ja meelelahutuslikuks etenduseks ja... pettusime. Puudu jägid olid teatripoolsed, lavastajapoolsed (U. Väljaots). U. Kärbis kunstnikuna juhatab etenduse sisse igavalt. Tema kujundatud Londoni vaksal, kust saavad alguse lausa paabellikult segased lood, on provintslikul tasemel. Niisama provintslikult täidab (õigemini — püüab täita) U. Väljaots niigi tillukest vaksaliesist väljakut — eriliste tulemusteta. Päästearmeelaste kõhetu rongkäik; siit-sealt sooritavad oma etteasted kostümeeritud kooriartistid, kuni lõpuks asuvad olukorda päästma H. Sallo (Cecily) ja V. Kuslap (Jack Worthing), kes suruvad kohe pedaalid põhja. H. Sallo on õnnelik näitleja — ta võib endale laval palju lubada. Vahel ehk kortsutame kulmu, kuid siiski naerame tema tempudele kaasa. Üldiselt igavas Jacki ja Gwendoleni (K. Karisma) kihluspildis, mida kaunistab küll E. Meili leedi Bracknell, hullab Sallo lausa meeletuseni ja siiski on see tema poolt seesmiselt õigustatud. Raskem on Kuslapil, kelle sfääriks ei ole ainult puhas komöödialikkus ja seetõttu sekundeerib ta «Bunburys» oma partnerile tagasihoidlikumalt, kuid siiski viimast tõhusalt toetades. Nii areneb etendus languste (peaaegu iga pildi algus) ja tõusudega (Sallo-Kuslapi etteasted) kuni viimase pildini (päästarmee supikööök), kus lavastaja näis kätte saavat õige hoo. «Bunburyt» on jooksvas kriitikas süüdistatud žanrilise eklektilisuse, sotsiaalse probleemi alahindamise pärast. Mulle oli etendus tõesuseks komöödiameelsuse tähtsusest.

K. Kilvet debüteeris Noorsooteatris «Mary Poppinsiga» ning suutis end orgaaniliselt leida muusikali žanris. Teatri joon lööb läbi nii valitud materjalis, mis, on trotsiv ja loominguiliselt ergas, kui ka püüdes luua sildu, leida pidepunkte, mis ühendaksid eri põlvkondi. «Poppinsi» adreessaat on selge — muusikal nooremale koolieale, kuid tükk pakub vaatamismõnu kõigile koolijärgsetele vanuseastmetele. Kes viis siit kaasa toreda muinasjutu, kes nakatava teo- ja rõõmujanu — alalises lootuses, et midagi peab juhtuma, kes südamliselt kerge eneseiroonia, kes aga Mary nukker-õnneliku, veidi hingepitsitava salanaeratuse siis, kui tuul on juba pöördunud.

Etenduse žanriline lahendus draamateatri laval ja näitlejatega oli loomulik. Isegi mitte diskreetse vokaali ja noorusliku liikuvuse, vaid mingi